

Sygn. akt III CSK 58/15

POSTANOWIENIE

Dnia 11 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa K. A.
przeciwko B. B.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 czerwca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 9 października 2014 r., sygn. akt I ACa 762/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 stycznia 2014 r, Sąd Okręgowy w Krakowie zasądził o pozwanej B.B. kwotę 640 000 złotych z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu, z tytułu pożyczek udzielonych pozwanej od lutego do kwietnia 2007 r. przez powoda K. A., potwierdzonych ugodą podpisaną przez strony dnia 1 lipca 2009 r. W wyniku apelacji pozwanej Sąd Apelacyjny w Krakowie wyrokiem z dnia 9 października 2014 r. uznał faktyczną i prawną zasadność uwzględnienia powództwa, ale obniżył zasądzoną na rzecz powoda kwotę do 496 001 złotych, obniżając też zasądzoną kwotę kosztów. Obniżenie zasądzonej należności wynikało z dodatkowego obliczenia zobowiązania pieniężnego pozwanej wobec powoda na kwotę 638 001 złotych i łącznego spłacenia przez nią 142 000 złotych.

W skardze kasacyjnej powód zarzucił Sądowi drugiej instancji naruszenie przepisów prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 917 w związku z art. 353¹ k.c. Naruszenie przepisów postępowania dotyczy art. 382 w związku z art. 245 i art. 233 § 1 k.p.c.; art. 382 k.p.c.; art. 328 § 2 k.p.c. oraz art. 381 k.p.c. Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości, ewentualnie jego uchylenie i przekazanie sprawy do powtórnego rozpoznania, z zasądzeniem kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o rozpoznanie skargi powód wskazał na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, dotyczącego możliwości zmiany przez sąd umowy ugody zawartej przez strony bez konieczności zakwestionowania ważności jej postanowień, nazwanych przez pełnomocnika skarżącego „zapisami”. Ponadto skarga jest oczywiście uzasadniona, gdyż w sprawie sąd pominął dowody, których brak ma istotny wpływ na wynik postępowania.

Wprawdzie na wstępie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powód trafnie wskazuje na to, co oznacza występowanie w sprawie

istotnego zagadnienia prawnego, jednak całym późniejszym wywodem temu zaprzecza. Buduje bowiem zagadnienie prawne jako wynik stanowiska Sądu drugiej instancji w rozpoznawanej sprawie, który zmienił - zdaniem powoda - ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji, tak jakby to było niedopuszczalne. Sąd drugiej instancji opiera się na zasadzie apelacji pełnej, to znaczy rozpoznaje sprawę od nowa kierując się zakresem zarzutów podniesionych w apelacji. Nie można jednak ustaleń tego Sądu opierać na twierdzeniu, że Sąd zmienił umowę ugody zawartej przez strony, jak też na tym, że miało miejsce kwestionowanie lub niekwestionowanie ważności jej „zapisów”. W rezultacie, przez powiązanie zagadnienia prawnego wprost z rozpoznawaną sprawą następuje próba podważania ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Apelacyjny przez to, że udowodnione zostało zawarcie czterech a nie pięciu umów pożyczek między stronami. Skarżący bezpośrednio przyznaje kwestionowanie ustaleń faktycznych w skardze (s. 6). Zarzut taki jest wyłączony z podstaw skargi kasacyjnej, a ustalenia faktów wiążą Sąd Najwyższy (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). We wniosku nie jest więc skuteczne odwoływanie się do art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2010 r., I CSK 189/10, nie publ.; z dnia 23 marca 2012 r., II PK 2/12, nie publ.; z dnia 18 marca 2012 r., II CSK 180/12, nie publ.; z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, IV CSK 53/13, nie publ.; z dnia 11 lutego 2015 r., V CSK 413/14, nie publ.).

Takie same wnioski powstają po analizie wniosku skarżącego, przywołującego art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. i oczywiste uzasadnienie skargi. W orzecnictwie i doktrynie jest utrwalone stanowisko odnośnie do treści uzasadnienia oczywistej zasadności skargi, która musi wskazywać na wadliwość zaskarżanego orzeczenia na pierwszy rzut oka i brak potrzeby dokonywania analizy przepisów podnoszonych w zarzutach skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2011 r., II CSK 59/11, nie publ.; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, nie publ.; z dnia 18 lipca 2013 r., III CSK 143/13, nie publ.; z dnia 11 lutego 2015 r., V CSK 413/15, nie publ.). Jeżeli jednak skarżący łączy oczywistość skargi z pominięciem niektórych dowodów, to ze względu na treść uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego znowu stara się podważyć ustalenia stanu faktycznego w sprawie. To zaś jest wyłączone z podstaw skargi kasacyjnej

(art. 398³ § 3 k.p.c.). Skarga kasacyjna ma charakter nadzwyczajnego środka zaskarżenia względem prawomocnego orzeczenia sądowego, wymagane jest zatem do przyjęcia jej do rozpoznania naruszenia przepisów prawa przez Sąd drugiej instancji w stopniu kwalifikowanym; nie ma się z tym do czynienia w niniejszej sprawie.

Z tych względów należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu.

I.n